

Eesti Ev.-Lut. Kiriku Sisemisjoni Selts

Kodumaa kirikliku
sotsiaaltöö ja dia-
koonia keskselts.

Rahvusvahelise Si-
semisjoni ja Dia-
koonia Liidu liige.

„Ole julge ja olgem vahvad oma rahva eest ja oma
Jumala linnade eest.“ 2. Saam. 10, 12.

LAULUD EMADEPÄEVA JUMALATEENISTUSEL

12. mail 1935. a.

Kuusalu koguduses

Usu Issanda Jeesuse Kristuse sisse,
siis saad sina ja su pere õndsaks.

Ap. t. 16, 31.

Kuskil muinasjutus jutustatakse noormehest, kes, kui ta oli saanud täiskasvanuks, oli tüdinud kodust ja isamajast ja igatses ära laia maailma, et seda tundma õppida. Ta vanemad valmis-
tasid teda reisiks ette. Nad andsid talle kaasa oma elutarkuse, mis nad olid kogunud pikkade päevade jooksul, oma hääd soovid, oma jõukuse, oma seltskondliku seisukoha, oma soovi-
tused tuttavatele ja sõpradele. Aga kõigele sellele lisaks andsid nad talle kaasa kinnikõidetud pakikese ja ütlesid: hoia seda kui silmatera, tee ta lahti ja pea ta enese juures, kui oled kodust eemal.

Rõõmsalt vilistades läks noormees rändama. Ilm ja ümbrus oli nii kena, et ta ei vaadanudki tagasi ja ei näinud, kuidas vanemad teda saatsid silmadega ja lehvitasid lahkumisetervitusi. Ümbruse uudsus köitis teda. Ta ei vaadanud tagasi ka siis, kui kodu jäi silmapiiri taha, puude ja põõsaste varju. Rõõmsalt ja julgesti astus ta edasi.

Ta nägi oma rännakul rohkesti rõõmsaid päevi. Ta kasutas vanemate soovitusi, nende vara ja nende elutarkusi. Ja tal oli nii kiire, niipalju uusi muljeid, et unustas vanemad ja nende paki.

Kulusid päevad ja veeresid aastad. Noormees oli selle aja jooksul rohkesti rännanud. Vähe oli järele jäänud kõigest sellest, mis ta oli kord isamajast kaasa võtnud. Rõõmsatele päevadele järgnesid tihti murelised ööd. Sagedasti oli ta väsinud. Ta riided olid kulunud ja jalad rakkus. Sõprade hulk oli vähenemas ja tarkus otsa lõppemas. Ümbritsev maailm ei olnudki enam nii ilus. Harva vilistas noormees mõnd lauluviisi. Ta ei olnudki enam noor. Tumedate juuste ärtele oli tekkinud halli härmatist ja läbielatud sündmused olid joonistanud ta otsaesisele kortse ja huuli piirasid kibedusejooned. Ta pilk eksis tihti ringi, et leida õiget elutee sihti, sest mitmed eesmärgid olid osutunud petlikkudeks. Ja viimaks oli ta jõudnud kuristiku äärele ja viibis hädaohus iga silmapilk alla kukkuda. Kui ta seal üksinda väsinuna ja pettununa puhkas, tuli talle meelde see paki, mis vanemad talle olid kord kaasa pannud, ja mis seni oli oodanud avamist. Värisevate sõrmedega tegi ta selle lahti ja leidis, et isa ja ema olid talle kaasa pannud oma tuksuva südame jumalakartuse, usu, lootuse ja armastusega. — Ja see kodust kaasaantud varandus, jumalakartus ja usk, see andis talle uue jõu, uue elu eesmärgi: loobuda sellest, mis ajutine, kaduv ja petlik, ja nõuda seda, mis on jääv — igavene elu. —

*

Paljude noorte saatus on niisugune, nagu seda on kirjeldatud muinasjutus: rõõmsalt vilistades lahkuvad nad kodust ja jõuavad kord väsinuna kuristiku servale, kust ei ole enam tagasi pööramist. Aga kõiki noori varitseb hädaoht: kaotada elusiht ja jõuda kuristiku servale. Sellepärast emadepäeval ei tule meie kirikusse selleks, et läbielada ainult vagu tundeid ja kõnelda vaevast ja uneta öödest, mis on emal ja vanematel oma laste kasvatamisel, vaid et terve perekond, isa, ema ja lapsed seisaksid Jumala ees ja näeksid oma kohustusi, kohustusi, mis ei ole peale pandud inimeste, vaid Jumala poolt. Ja siin tea, poeg ja tütar, mis su vanemad sulle on teinud ja et Jumala käsk kõlab: austa oma isa ja ema! Aga tea ka ema ja isa, et sinu lapsed varem või hiljem seisavad sele silmapilgu ees, et elu ja ümbrus kutsub neid iseseisvatena isakodust välja. Ja isa ja ema, sina ei ole vastutav mitte ainult selles mõttes, et su poeg ja tütar võiks edasi jõuda, et tal oleks amet ja leib, ta oleks lugupeetud ja armastatud kaasinimeste

poolt, vaid et ta võiks ka ükskord õndsaks saada. Ja see ei olene elutarkusest, ei sõprade soovituselt ega toetusest, vaid sellest, kas sa oled oma isa ja ema kohut õieti täitnud. Sellest, et sa Jumala abiga oled võinud oma südamesoojuse, oma armastuse, usu ja lootuse, oma mure ja valuga kaasa anda oma lapsele eluteele kõige kallima varanduse, usu Jeesusesse Kristusesse, meie Peastjasse ja Lunastajasse. Sellepärast on peaküsimus ka emadepäeval, nagu igal teiselgi elupäeval, mis pean ma tegema, et mina oma perega võiksin õndsaks saada? Ja vastus sellele: Usu Jeesuse Kristuse sisse, siis saad sina ja su pere õndsaks. Aamen.

Õp. Alb. Soosaar,

Sisemisjoni peasekretäri k. t.

I

Viisil: Jeesus, rõõmustaja. P. 324.

Jeesus, minu kalju, Kiusatusi palju On mu eluteel. Jõudu mulle lisa, Vastu seisma visa On siis minu meel. Sinuga siis võidan ma Patu suured kavalused Ja ta meelitused.

Jeesus, minu tugi, Sa võid väsinugi Teha tugevaks. Anna armust suurest; Et mind Sinu juurest Ilm ei eksitaks. Helduses mind aidates Minu usul' kindlust anna, Hoolt mu eest Sa kanna.

Jeesus, minu päike, Kui Sa oma läike Heidad hingesse, Elu uus siis tärkab, Kõik, mis hea on, ärkab, Jõuab kevade, Siis kaob öö ja algab töö, Mis on heaks meelets Sulle, Õnnistuseks mulle.

V. I. II.

H. Wühner.

II

Viisil: Mu jõud, Sind tahan armastada. P. 383.

See, kes mind kaitses koidu kumal Ja õhtul hilja hoiab veel, On minu Issand, minu Jumal, — Tal on nii helde armumeel. Ma kiites Teda kummardan, Head anded Temalt saan.

Ta arm mind otsis elu algel, Ma kuulen, kuis Ta kutsub veel. Ta pühkis pisarad mu palgelt, Kui murest oli murtud meel. Ta heldus, arm ja halastus On igal päeval uus.

See on mu Issand, minu Jumal, See, kellest laulab minu keel, Ta annab jõudu jõuetumal', Kui nõrken ära eluteel. Ja viimaks koju kannab mind, Kui vaikib väsind rind.

V. I. II.

Anna Prants.

III

Viisil: Sull', sull', Jehoova, tahan laulda. 152.

Üht ainust nime mina tean, Mis Jumal annud meile õndsuseks. Üht nime ikka armsaks pean, Ta vägi muudab talve kevadeks: Su nimi, Jeesus Kristus, igavest' On mulle kõige kallim kõikidest.

Üht nime tahan meeles kanda Siin maa peal kaduvuses rännates Ja ühel' nimel' au veel anda Seal igaveses taevavalguses, Su nimi, Jeesus Kristus, igavest' On mulle kõige kallim kõikidest.

V. I. II.

H. Wühner.

IV

Viisil: Kus ma teda leian. P. 388.

Ole minu ligi, Õnnistegija! Kui hing' hädas hirmu tunneb, Kartja usku kinnita! Sinu peale loodan, Elus, surmas Sinult abi ootan.

Sündigu, mu Issand, Sinu tahtmine! End Su armu hooleks annan; Minuga, mis tahad, tee! Olgu öö küll pime, Viimaks koidab Sinu armu ime.

Ainult seda ühte, Jeesus, palun ma: Päästa süda patu paeltest, Aita usku pidada, Et Su juurde jääksin, Ikka Sinu armupalet näeksin.

V. I. II.

G. Haller.

V

Viisil: Eks mu kohus tänu teha. P. 339.

Jeesus, külaliseks meile Tule oma vaimuga, Et ka meie kodukolle Kalju peal võiks asuda. Heledaks ka eluõhtu Läeb, kui Sinus elame. Kui ka kaob kiiresti Meie õnn ja kodu põrmu, Siiski paistab jäädav õnn, Kus Su vägi ligi on.

V. I. II.

A. Kallas.

Kes minu sisse jääb ja mina tema sisse, see kannab palju vilja.

Joh. 15, 5.

Toetage Sisemisjoni tööd.

Astuge Sisemisjoni Seltsi liikmeks.

Sisemisjoni Seltsi büroo asub Tallinnas, Kiriku tän. 8.

Lähemaid teateid sisemisjoni kohta annab kirikuõpetaja.

Eesti Ev.-Lut. Kiriku Sisemisjoni Seltsi kirjastus.